

Zuzana Andrášová, 15 rokov, Spišská Belá

MARS

Marcus Johanthan Sykes

„Volám sa Mars. V poradí som štvrtý, čo znamená, že nie som až tak ďaleko od Slnka. Nuž, pravdou je, že sa cítim, akoby som bol na konci vesmíru, niekde tam, kde nikto nevidí, som stratený bez jedinej kvapky nádeje na to, aby som bol znova nájdený. To som ja, stratený chlapec vo vesmíre, bez toho, aby nejakou zaujal okolitý svet. Som skôr pozorovateľ, než aby som bol v strede diania. Som iný, ako sú ostatní a ja to viem.

Možno si myslíte, že som na to našťvaný, no nie je to tak.

Úprimne, najprv som bol. Nenávidel som sa, chcel som so všetkým skončiť,“ chlapec stojaci sám na javisku sa nadýchol a pozrel na svoje ruky, na ktorých boli škriabance, no potom zase pozrel do hľadiska, „tým všetkým myslím naozaj všetko, ak by to niekoho zaujímalo. Mám pocit, že na tento svet nepatrím. A nie, toto nehovorím preto, aby ste ma ľutovali.

Som s tým zmierený. Dlhú dobu mi trvalo vyrovnávať sa s faktom, kto som. Nie každý si chce priznať farbu, nie každý si chce priznať, že je iný. Ale, moja jediná otázka znie: „prečo?“

Prečo ľudia nechcú byť iný? Prečo ľudia nechcú byť niekým výnimočným, niekým, kto môže zmeniť svet? Prečo sa tak ľudia boja priznať si, kým vlastne sú?!“ chlapec kládol otázky, no odpovede sa nenašli. Až, kým chlapec nevyšiel spoza rohu, „nenašli sa, Mars.“ Povedal a prišlo k chlapcovi, „taktiež si pamätám na teba, ako si sa nevedel nájsť, ty nie? Každý deň si

na mňa kričal, spytoval si sa, aké to je, poznať sám seba, aké to je, keď vieš, kým si. Nespomínaš si? Bol si tak hrozne zronený, tak veľmi si sa trápil. Až som ťa našiel na lavičke, ako si pozoroval vodu a usmieval si sa, i keď v ten deň bolo zamračené. Prisadol som si k tebe a spýtal sa, čo sa stalo, prečo sa usmievaš. Neunúval si sa ani na mňa pozrieť, len si povedal: „konečne.“ Najprv som tomu nechápal, no potom mi to všetko došlo a ja som bol tak rád. No, milý Mars, poznám ťa viac než dobre na to, aby som vedel, kedy klameš a kedy nie. V ten deň si neklamal, mal si pravdu, zistil si, kto si, no tvojou úlohou teraz je zistiť svoje postavenie v Slnku a tým nemyslím tú obrovskú žeravú hviezdu. Myslím tým tento svet a postavenie v ňom. Nikto za teba to neurobí, na to musíš prísť sám a poviem ti, že je to ešte viac zložité, ako si sám myslíš. Veľa ľudí vraví, že nájsť svoju osobnosť je tá najťažšia vec. No zároveň ale nemôžeš zabúdať na to, kým naozaj si a kým aj ostaneš.“ Chlapec stojaci vedľa chlapca v roztrhanom tričku sa pousmial, „veľa šťastia, drahý Mars.“

Mars odtrhol pohľad od odchádzajúceho Neptúna a pozrel do hľadiska. Nadýchol sa a opäť sa pustil do reči.

„Volám sa Mars a viem, kto som no netuším, aké postavenie mám v Slnku. Bojím sa, že toto postavenie nikdy nenájdem.“

Halou sa ozval búrlivý potlesk ľudí v hľadisku. Chlapec sa sám pre seba usmial a poklonil sa. Miloval počuť potlesk, hlavne v prípade, ak patril jemu. Jemu talentu na herectvo, jemu námahe, pri ktorej stále vedel, že to bude stáť za to. Poklonil sa ešte posledný krát, opona sa zatiahla a chlapec sa potichu

vydal do zákulisia, kde na neho už netrpezlivo čakali jeho kamaráti s úsmevom na tvári.

„Marcus, tá hra je úžasná! Ty si úžasný!“ plesali jeho kamarátky a taktiež aj kamaráti, ktorý sa pomaly balili domov. „Neviem, nemyslím si, že to je až tak dobré, no každopádne, ďakujem vám, ani si neviete predstaviť, ako si to vážim.“ Chlapec si z krku dal dole motýlika a na košeľu si obliekol kabát.

„Kto z vás ide?“ spýtal sa skupiny, ktorá s ním vyšla z budovy divadla, v ktorom sa predstavenie konalo. Bola noc a hviezdy jasno žiarili. Skoro všetci zo skupiny povedali nie, až na Niu.

„Ja idem.“ Povedala a usmiala sa na Marcusa. „Tak ahojte!“ objala všetkých členov skupiny na odchod a vybrala sa s Marcusom do neďalekého parku. „Ako sa máš?“ položila otázku v moment, keď si chlapec z vrecka v kabáte vyberal krabičku cigariet. Vybral z nej dve, jednu pre dievča, druhú pre neho, „ale fajn a ty?“ cigaretu si vložil medzi pery a zapálil si, následne potiahol, to isté urobilo aj dievča.

„Sama neviem, je to také divné.“ Dym vydýchlo sadajúc si na lavičku, „neviem, ako sa mám cítiť, či mám bojovať a vyhrať, a či to mám vzdať a zomrieť.“

Marcus sa nadýchol a sadol si k nej, „otázkou je, čo pre teba predstavuje smrť, Nia.“